

ஸ்ரீமதே கனகவல்லீ நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ வீரராகவ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே கோபாலதேசிக மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ரகுவீர மஹாதேசிகாய நம:

“ந தைவம் தேசிகாத் பரம்”

“ஸ்ரீதேசிகனை வாசிப்போம்”

“ந பரம் தேசிகார்ச்சனாத்”

“ஸ்ரீ தேசிகனையே ஸ்வாசிப்போம்”

ஏரணி கீர்த்தி இராமானுசமுனி இன்னுரை சேர்
சீரணி சிந்தையினரான ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனின்

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததி

(பாகம் - 7)

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. பறவாக்கோட்டை ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்.
ஸ்ரீ கோபாலதேசிக மஹாதேசிகன் உபந்யஸித்து அருளியவை

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைத் துறந்து
இந்தப் பூதலத்தே மெய்யைப் புரக்கும் இராமானுசன்

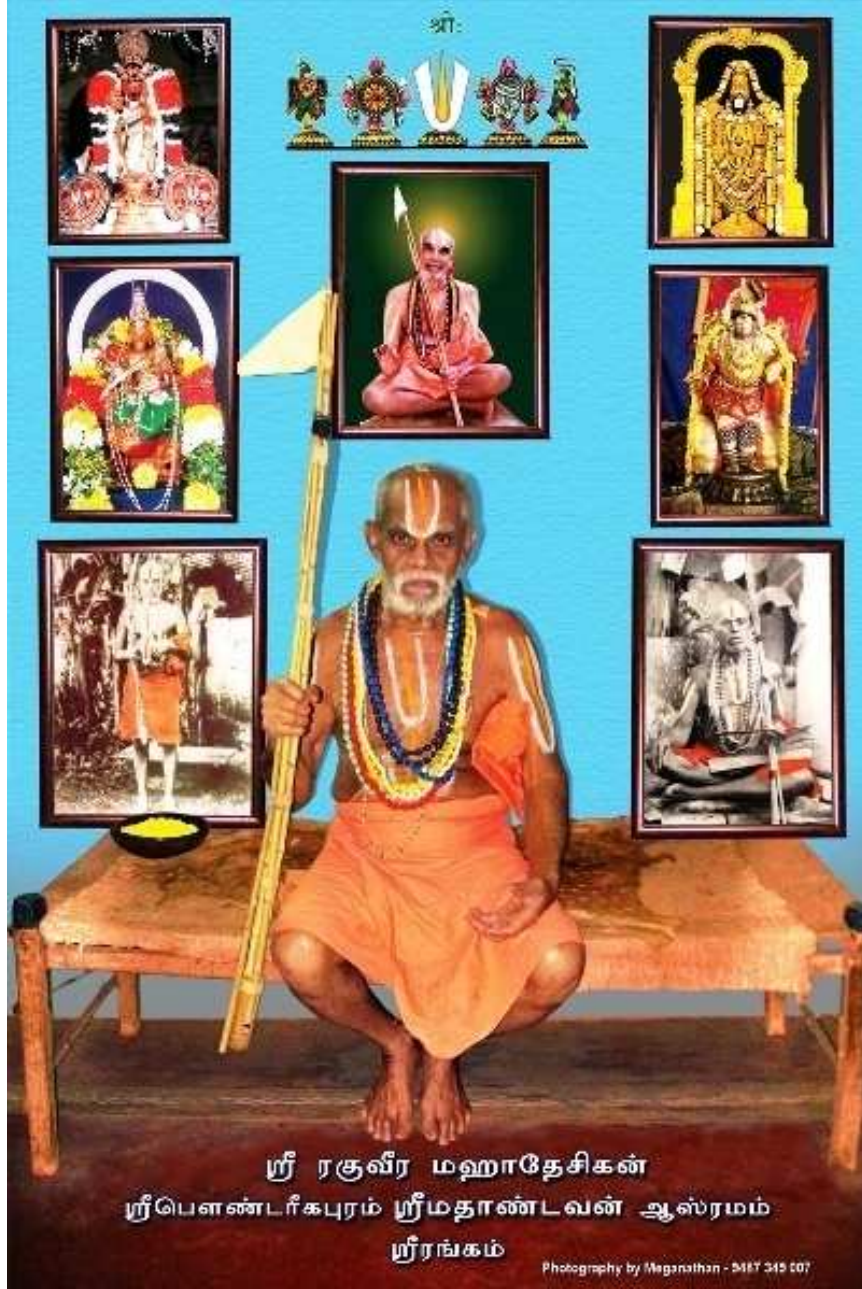

வடிவழகு ஆர்ந்த வண்தூப்புல் வள்ளல்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. பறவாக்கோட்டை ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்.
ஸ்ரீகோபாலதேசிக மஹாதேசிகன்

ஸ்ரீவாஸ ரங்க பரகால முநித்ரயாப்த
லக்ஷ்மாத்மரக்ஷணயதித்வ யுகாகமாந்தம் ।
ஆசார்யபக்திபரிபூதம் அநர்கசீலம்
கோபாலதேசிகமுநிம் குரும் ஆச்ரயாம: ॥

ஸ்ரீவாஸயோகி குருவர்யக்ருபாத்தசிஹ்நம்
கோபாலதேசிகயதேஸ்ஸமவாப்தபோதம் ।
தத்பாதபத்மவிநிவிஷ்ட நிஜாத்மபாரம்
பக்த்யாதி பூர்ண ரகுவீரகூரும் ப்ரபத்யே ॥

ஸ்ரீநாராயண யோகீந்த்ர வரதார்ய க்ருபாச்ரயம் |
ரங்கேசபாதவிந்தம் ஸ்ரீநிவாஸமுநிம் பஜே ||

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸர்
வேதாந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நிதத்தாம் ஸதாஹ்ருதி

ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணாது மாமகம் |
ப்ரஸாதயதி யத்ஸூக்தி: ஸ்வாதீந பதிகாம் ச்ருதிம் ||

திஷந்து மே தேவ ஸதா த்வதீயா
தயாதரங்காநுசரா: கடாக்கூடா:
ச்ரோத்ரேஷு பும்ஸாம் அம்ருதம் கூரந்தீம்
ஸரஸ்வதீம் ஸம்ச்ரித காமதேநும்

நாத: ஸஏஷ யமிநாம் நகர்ச்சிஜாலை:
அந்தர்நிலீந மபநீய தமோ மதீயம் |
விஜ்ஞாந சித்ரமநகம் லிகதீவ சித்தே
வ்யாக்யாந கேளி ரஸிகேந கராம்புஜேந ||

- ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததி (24)

ஸ்வாமி தேசிகன் உடையவரை த்யாநித்து சரணாகதி அனுஷ்டித்தார். உடனே இவருடைய ஸம்ஸாரத்தைப் போக்க, பகவத் த்யாநம் பண்ணுகிற நிலையில் ஸேவை ஸாதித்தார் உடையவர். இந்த ச்லோகத்தில், ஞான உபதேசம் பண்ண வ்யாக்யான முத்தரையோடு (உபதேச முத்தரை) கூடிய திருக்கையுடன் ஸேவை ஸாதிக்கும் அழகை வர்ணிக்கிறார்.

உடையவர் மிகச்சிறந்த யோகியாவார். யோகிகள், கண்ணுக்கு நேரே இருப்பதைப் பார்ப்பது போல் கண்ணுக்கு மறைவில் உள்ளதையும்

பார்க்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். எனவே தேசிகனுடைய இதயத்தில் மறைந்திருக்கும் அறியாமையாம் இருளையும் பார்க்கிறார். அறியாமை ஆகிற இருளைப் போக்கவல்லது ஞான உபதேசம். எனவே, உபதேச முத்தையுடன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸேவை ஸாதிக்கிறார்.

பெரியாழ்வார் தமக்கு பகவத் த்யானம் எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, “உன்னுடைய விக்ரமம் ஒன்று ஒழியாமல் எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம் பால் சுவர் வழி எழுதிக்கொண்டேன்” என எம்பெருமானின் லீலைகளை எல்லாம் தமது மனதின் உட்புறச் சுவரில் எழுதிக்கொண்டும், தசாவதார லீலைகளை எழுதிக்கொண்டும் நாம் வெள்ளித்திரையில் படம் பார்ப்பது போல் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாராம். அதுபோல தேசிகனின் மனத்திரையில், தான் உபதேசிக்கும் தத்வ ஞானமாகிற சித்திரத்தை எழுதி வைக்க எண்ணினார் உடையவர். சுவரில் படம் எழுதுகிறவர்கள் அதில் உள்ள அழுக்கை வெள்ளையடித்துப் போக்கிவிட்டுச் சித்திரத்தை எழுதுவார்கள். அதுபோல, உடையவர் தேசிகனின் மனத்திரையில் உள்ள அறியாமையாம் இருளாகிற அழுக்கை, உபதேச முத்திரை உடைய கையின் விரல்களில் உள்ள நகங்களின் தேஜஸ்ஸினாலே - ஒளிக்கற்றையினாலே போக்கிவிட்டு, பர - அவர தத்வங்களைப் பற்றிப் பகுத்து அறிவதாகிற விவேக ஞான சித்திரத்தை எழுதினாராம். இவர் யோகியானபடியாலே, நகங்களின் ஒளியை உள்ளே செலுத்தி, காம க்ரோத லோப மத மாத்ஸர்யமாகிற அழுக்கைப் போக்கி ஞானச் சித்திரத்தை எழுதினார்.

இக்காலத்தில் ஒளியை உடலினுள் செலுத்தி வைத்யம் செய்கிறார்கள் அல்லவா! அதுபோல இங்கு உடையவரின் உபதேச முத்திரையை, “வ்யாக்யான கேளி ரஸிகை” என்கிறார். தன்னிடம் வரும் சிஷ்யர்களுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்வதில் யதிராஜருக்குக் களைப்பே ஏற்படாதாம். அது ஒரு விளையாட்டு போல ஸந்தோஷமாக இருக்குமாம். எவ்வளவு சிஷ்யர்கள் வந்தாலும், மாற்றி மாற்றிப் புதியவர்களாக வந்தாலும், சளைக்காமல் காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பாராம்.

சித்ரம் எழுதுவோருக்கு எழுதுகோல் - தூலிகை மென்மையாக இருக்கவேண்டும். கடினமாய் இருந்தால் அழகாக நினைத்தபடி சித்திரம் எழுதமுடியாது. அதுபோல இவருடைய உபதேச முத்திரையான விரல்கள் தாமரை இதழ்கள் போன்று மென்மையாக இருக்கின்றன என்பதைக் “கராம்புஜேன” என்றார்.

இந்த ச்லோகத்தில் “ஏஷ: நாத: லிகதி” - ‘இவர் எழுதுகிறார்’ என்பது ரஸிக்கத்தக்கது. ‘இவர்’ என்பது, எதிரே உள்ளவரைக் குறிக்கும் சொல். ‘எழுதுகிறார்’ என்பது, நிகழ்கால வினை. இதனால் உடையவர் தனக்கு ப்ரத்யக்ஷம் என்பதை உணர்த்துகிறார்.

உத்க்ருஹ்ணதீம் உபநிஷத்ஸு நிகூடமர்த்தம்
சித்தே நிவேசயிதும் அல்பதியாம் ஸ்வயம் ந: |
பச்யேம லக்ஷ்மணமுநே: ப்ரதிபந்ந ஹஸ்தாம்
உந்நித்ர பத்ம ஸுபகாம் உபதேசமுத்ராம் ||

- ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததி (25)

உடையவரைத் தன்னுடைய பக்தியினால் ஸாக்ஷாத்தகரித்து, உபதேசிக்கும் நிலையில் உள்ள திருமேனியை மீண்டும் ஸேவித்து அனுபவிக்கிறார்.

பிற மதத்தினர், உபநிஷத்துக்களில் பொதிந்து மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களை அறியாமல் மேம்போக்காகப் பொருள் கொண்டு, ‘ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம்; உலகம் அனைத்தும் பொய்’ என்று பேசுகிறார்கள். ராமானுஜரோ, “ச்ரிய:பதியான நாராயணனே பரதத்வம்; ஜீவனும் அசேதனமும் அவரதத்வம்; இதற்குப் பரமனுடன் சரீர - சரீரி பாவம் ஸம்பந்தம். அதாவது ஜீவனுக்கு அசேதனப் பொருளான நம் உடல் எப்படிச் சரீரமோ, அதே போன்று நாமும் நம் சரீரமும் பரமனுக்குச் சரீரம் ஆகும்.

ஆக ஜீவர்களோடும் ஜடப்பொருள்களோடும் கூடிய இந்த உலகம் நாராயணனுக்குச் சரீரம் ஆகும்” என்று, கடக ச்ருதியான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் இந்த விஷயம் பொதிந்து கிடக்கிறது என்பதை உபநிஷத்தில் தேடிக் கண்டுபிடித்து அறிவிலிகளான நம் போன்றோர்க்கு, உயரத் தூக்கிய நிலையில் உள்ளதும், நன்கு மலர்ந்த தாமரை மலர் போன்றதும் ஆன உபதேச முத்திரையைக் காட்டி உபதேசிக்கிறாராம். இது நம் வீட்டிலேயே மறைந்து கிடக்கும் புதையல் தனத்தை எடுத்து, வீட்டில் உள்ளோர் எல்லோரும் எடுத்துக் கையாளும்படி ஓர் இடத்தில் வைத்துக் கையை உயரத்தூக்கிக் காட்டுவது போல் இருக்கிறதாம்.

“புஸ்தகஸ்தா ச யா வித்யா பரஹஸ்தே ச யத்தநம்” என்றபடி, புஸ்தகத்தில் வித்யையும் பிறர் கைகளில் பணமும் இருந்தாலும் நமக்குப் பயன் இல்லாமல் போய்விடும். அப்படி இன்றி ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ உபதேச முத்ரையுடன் நமக்கு உபதேசிக்கும் போது நமக்கு என்ன குறை? எல்லோரும் ஸேவித்துக் கேட்போம் வாரீர்! என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இங்கு “லக்ஷ்மணமுனி:” என்று உடையவரை “முனி:” - எதையும் நினைத்துப் பார்த்துச் செய்பவர்; அபாத்ரத்தில் ஞான உபதேசம் கூடாது நம்மைத் தக்க பாத்ரம் என நினைத்துப் பார்த்து தான் உபதேச முத்ரையுடன் ப்ரத்யக்ஷம் ஆகியிருக்கிறார்; அவரை “பச்யேம” - பரமபோக்யமாகப் பார்க்கிறோம் என்கிறார்.

ஆகர்ஷணாதி நிகமாந்த ஸரஸ்வதீநாம்
உச்சாடநாநி பஹிரந்தருபப்லவாநாம் |
பத்யாநி கோரபவ ஸம்ஜ்வர பீடிதாநாம்
ஹ்ருத்யாதி பாந்தி யதிராஜமுநேர் வசாம்ஸி ||

- ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததி (26)

உடையவரின் உபதேச முத்ரையின் அழகைப் பேசி, இப்பொழுது உபதேசிக்கப்படுபவைகளின் சொல் அழகையும் கருத்து அழகையும் சுட்டிப் பேசுகிறார். இவர் ஸ்ரீஸூக்திகள் 'வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்', 'ஸ்ரீபாஷ்யம்', 'கீதாபாஷ்யம்', 'கத்யத்ரயம்' இவை, சாஸ்த்ர விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாலும், ராமாயணத்தைப் போன்று எளிய நடையும் கருத்து ஆழமும் சொல் அழகும் பொதிந்தவை. ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிக்கும் வித்வான்களின் மனதைக் கவர வல்லவை. அது மட்டுமா! உபநிஷத் வாக்யங்களை இவருடைய சொற்கள் கவர்ந்து ஆங்காங்கு நினைவூட்டி வருபவை. வேத ப்ரமாணம் இன்றி இவரின் நூல்களில் ஒரு சொல் கூட இருக்காது. எனவே வேதத்திற்கு இணை ஆனவை. மேலும் நம் பாபங்களைப் போக்கி நான்கு வகை புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கிறது. வேதமந்த்ரங்கள் போல ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீஸூக்திகளும் வேதத்திற்கு எதிரான விருத்தமான சார்வாக பௌத்த ஜைன அத்வைதாதிபிற மதங்களை விரட்டி அடிக்கிறது. இவற்றால் ஏற்பட்ட தத்வ ஞானத்தினால் மோகூாந்த ஐச்வர்யங்களையும் அளிக்கிறது.

“நிசம்ய கீதம் ததங்கவர்தநம் வ்ரஜஸ்த்ரிய: க்ருஷ்ண க்ருஹீதமாநஸா” - கண்ணன் செய்த வேணுகானம், கோபிகைகளின் க்ருஷ்ண பக்தியை வளர்த்து ஸ்ரீஸூக்திகள் மனதிற்கு இனியனவாய் உபநிஷத்துக்களின் கருத்துக்கு ஏற்றனவாய் இருப்பதால், வேணுகானத்தைக் கேட்டு கோபிகள் ஓடிவந்தாற்போல், உடையவரின் மதுரமான உபதேசத்தைக் கேட்டு உபநிஷத் வாக்குகள் வேத ப்ரமாணங்களைப் பின்பற்றியனவாகவே இருக்கும்; வேத ப்ரமாணம் இன்றி எதையும் உபதேசிக்கமாட்டார்கள் என்பது கருத்தாம்.

களத்தில் நெல் கதிர்களை அடித்தால் அங்கு உள்ள புல்பூண்டுகள் தானாகவே அடிபட்டு ஓடிந்து மறைந்து ஓடுமாப்போலே, வேத பாஹ்யர்களான பௌத்தாதிகளின் மதங்களும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு வேத விருத்தமாகப் பேசும் அத்வைதம் போன்ற மதங்களும் கண்டிக்கப்பட்டு, இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிவிடும். இதே போன்று,

உபதேசத்தைக் கேட்போரின் மனதில் உள்ள ராக த்வேஷாதிகள் ஓடி சமதமாதி நற்பண்புகள் குடிபுகுமாம்.

நமக்கு வந்த வியாதியைப் போக்கப் பத்யமாக, கசப்பான வேம்பு கஷாயத்தையோ காரமான மிளகு கஷாயத்தையோ போட்டுச் சாப்பிட்டால் ஜூரம் போன்ற வியாதிகள் அகலும். ஆனால், அது மனதிற்கு உகப்பாக - பிடித்தமாக இருக்காது. அதன்றி, சுக்கு சர்க்கரை சேர்த்து சுண்டக் காய்ச்சிய பாலையோ கூரீரான்னத்தையோ பத்யமாகக் கூறி சாப்பிடச் சொன்னால், நோயாளிக்கு எவ்வளவு உகப்பாக - ஸந்தோஷமாக இருக்கும்? அதே போன்று பிறப்பதும், சாவதும் ஆகிய ஸம்ஸாரமாகிற நோய்க்கு, ‘உடையவரின் உபதேசம்’ ஸம்ஸாரமாகிற வியாதியையே அறவே போக்குவதுடன் பத்யமான குழம்பும் பாலும் கூரீரான்னமும் போன்று மனதிற்குக் கேட்கக்கேட்க உகப்பையும் பெருமகிழ்ச்சியையும் உண்டு பண்ணும்.

இங்கு உடையவரை, “யதிராஜமுனிவர்” எனக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. “முனி:” - மனன சீலர். எதையும் ஆராய்ந்து உண்மையான பொருளைத் தேடுபவர். இங்கு உபநிஷத்துக்களில் உள்ள பல்வகை வாக்யங்களை. பேதச்ருதி அபேதச்ருதி கடகச்ருதி ஆகியவற்றின் பொருள்களைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து மீமாம்ஸா ந்யாயங்களுக்கு ஏற்ப உண்மைப் பொருளைக் கண்டறிந்து உபதேசம் செய்கிறார். இந்த உபதேசம், தனக்குத் திருப்தியையும், கேட்கும் சிஷ்யர்களுக்கு சிக்கல் அற்ற வேதப்பொருளைக் கேட்பதால் மனதில் அமைதியையும், ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு தம் ஸங்கல்பப்படி வேதாந்த ஸம்பரதாய ப்ரவர்த்தனம் ஆனதால் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கிறதாம்.

மேலும், “ஆகர்ஷணானி” என்பது, இவரின் சொற்கள் பிற மதவாதிகளைத் தத்வ வாதத்தால் ஈர்த்து அவர்களையும் விசிஷ்டாத்வைதிகளாக ஆக்குகிறதாம். “உச்சாடநாநி” என்பது, பேய் பிசாசுகளை விரட்டும் உச்சாடன மந்த்ரங்கள் போல உடையவரின்

ஸ்ரீஸூக்திகள் தகுந்த ஆதாரம் இன்றி ப்ரமாணம் இன்றி வாதம் பண்ண வந்த அத்வைதிகளை விரட்டுகின்றனவாம்.

தொடரும் . . .

அங்கயல் பாய் வயல் தென்னரங்கன்

மலம் அறு சீர் வேதாந்த தேசிகனை வேறு ஆகாது
ஏத்துவார் பாத அம்புயம் நமக்குப் பற்று.

உபந்யாஸத்தை மின்னூலாக்கி ஸமர்ப்பித்தவன்:
திருவெவ்வுள். ராகவந்ருஸிம்ஹன்